

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det eneste, der kalder mig frem her, er de ganske overdrevne og urimelige udtalelser, det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremsatte i forbindelse med det gamle og nu forlængst løste problem om østzonehandelen. Jeg vil gerne gøre opmærksom på et par kendsgerninger i den forbindelse.

For det første, at den tanke, at Danmark skulle have en egentlig handelsaftale med den tyske østzone, ikke er opstået hos mig eller hos noget andet dansk regeringsmedlem; det er et ønske, der er fremført adskillige gange fra østzonens myndigheder, og fra dansk side ville vi naturligvis gerne stille os imødekommende overfor et sådant ønske. Dette ville vi gøre med så meget større glæde, som vi regnede med, at afslutningen af clearingaftaler med østzonen ville bringe handelen ind i de normale baner — i alt fald ind i en clearingaftales normale baner —, hvilket desværre er noget af det mest normale, man har i udenrigshandelen i øjeblikket. Vi måtte også betragte det som en fordel, om handelen kunne udvikle sig sådan, at et bredere udsnit af erhvervslivet kunne få forbindelse med østzonen, så at ikke en enkelt mand samlede alle tråde i sin hånd — selvom det måtte erkendes, at han havde ydet en overordentlig stor indsats i forbindelse med denne handel. Sagen blev ordnet på tilfredsstillende måde, således at han fik valuta til at rejse derned og kunne videreføre sine forretninger efter visse nærmere angivne regler.

Det var inden denne afgørelse blev truffet, at det ærede medlem hr. Bue Bjørner forlod udvalget i protest. På det sidste møde, hvori han deltog, havde jeg nærmere redegjort for sagen og stillet en positiv løsning i udsigt, som vi nærmere skulle drøfte i et møde, jeg tror dagen efter. Da skyndte det ærede medlem sig at forlade udvalget i protest. Havde han ventet til næste møde, havde der nemlig ikke været noget at protestere imod. Tilbage bliver det stadig uopklarede spørgsmål, hvorfor retsforbundet ikke ønskede en anden retsstatsmand indsat i det udvalg.

Formanden: Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen har ordet for en kort bemærkning.

Gustav Pedersen: Da det ærede medlem hr. Viggo Starcke fortalte om de 9 000 flere embedsmænd i Københavns kommune; var det jo ikke for at fortælle, at en stærkt voksende storby skal have flere sporvognsfolk, flere lærere, flere sygeplejersker, flere brandmænd, flere gasværksarbejdere, flere belysningsarbejdere m. m. Han sagde 9 000 flere embedsmænd i forbindelse med sin omtale af den meget stærkt voksende administration. Der kunne ikke være tvivl om, at det var meningen, at befolkningen, der læste eller hørte denne udtalelse, skulle tro, at nu blev Københavns kommune i den grad overfyldt med administration, at det gik udover alle rimelige grænser. Når det så bliver påvist, at det overhovedet intet havde med de faktiske forhold at gøre, kryber det ærede medlem fra det ved at sige, at det spiller vel ingen rolle, om man siger „ansatte“ eller „embedsmænd“. Det var naturligvis meningen, at man skulle tro, at det var embedsmænd, under parolen: går den, så går den! Når jeg har taget det frem, er det for at vise den moral, der er i det ærede medlems agitation både ved denne og ved andre lejligheder.

Thorkil Kristensen: Jeg skal for en ordens skyld kvittere for forskellige bemærkninger, som forskellige ærede medlemmer under denne debat har gjort i anledning af det, jeg sagde her i det høje ting for kort tid siden om skattelettelsen. Jeg skal nøjes med at kvittere for disse bemærkninger, da de er af en sådan art, at de ikke giver mig anledning til igen at komme ind på dette spørgsmål, som jeg jo ikke berørte i min tale i går, der kun drejede sig om Sydslesvig.

Der ville have været grund til at komme ind på forskellige økonomiske udtalelser af f. eks. det ærede medlem hr. Gustav Pedersen og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, hvis nogen af disse ærede medlemmer havde fremsat egentlige argumenter mod mine betragtninger. Det gjorde de imidlertid ikke. De fremsatte forskellige bemærkninger, der formentlig skulle stive deres egen samvittighed af og overbevise dem selv og andre om, at de havde handlet forsvarligt, da de gik med til denne skattenedsættelse. Det er jo altid en trossag, og det må til sy-